

Už nějakou dobu jsem na rozpacích z moderní české country. Copak ta tradiční, ta žije z odkazu Greenhornů a Rangers, moderní americká country si žije svým popovým životem a nedaří se jí transplantovat ani pomocí českých verzí do našeho hudebního prostředí (publikum nadšeně tančící u jakékoliv písně Michala Tučného v podání jakkoliv (ne)kvalitní kapely prudce chladne při aktuálním americkém hitu s českým textem, bez ohledu na to, jak je zahrán – neb ani originál neznají). A autoři české moderní country, až na jednu – dvě výjimky, nejsou. A tak nejsou pořádně ani interpreti – Petr Kocman drží prapor moderní country sám. Vlastně už ne, definitivně se k němu připojila **Ilon Leichtová**. Už v případě jejího prvního projektu jsem měl pocit, že sice z bluegrassu vychází, ale směřuje ke country a druhý projekt – deska

Cross Country

- mi to potvrdila.

Ilon se na desce spolehla na několik vybraných modernějších písní z Ameriky, na dvě klasiky, kterým ale dala nový náboj nejen textem Xindla X v případě *Jolene*, *mou lásku nenič*, ale i interpretací

Tam v ghettu

a pak na osvědčené tuzemské autory, od kterých znám řadu dobrých melodií ze všech možných žánrů (folk, bluegrass), ale, upřímně řečeno, nečekal bych, že napíše tak dobrou moderně znějící countryovou věc (Jiří Mašek, Míša Leicht). Z toho, že u každé písně jsou na bookletu samostatně uvedeni muzikanti, kteří skladbu nahrávali, soudím, že se jedná jednak spíše o studiový projekt, jednak že deska vznikala se silnou představou sólistky a producenta, jak má výsledek vypadat. I to je znát – lépe, než když je deska limitována maximem umění nejslabšího člena kapely.

Trochu netakticky deska začíná pomalou a méně výraznou písní *Esa*, z ní pochopí posluchač jediné zkušenost a drive Ilon, obojí je ale jakoby tlumeno či drženo na uzdě. Trochu netaktický začátek, osobně bych začínal nejméně tou druhou v pořadí (

Pláč a prach

) nebo nejlépe písní

Klaun

. Právě ta druhá (autor Jiří Mašek) přináší duet s Míšou Leichtem, a jakkoliv je také spíše volnější, právě ty dva hlasy jí dávají náboj a sílu. Míša Leicht je přesvědčivý, jako na své sólové desce. Už zmiňovanou

Jolene

si Ilon prostě pěkně užívá, tady zaujme instrumentace, aranžér si ji taky užil a celá píseň, chronicky známá, jako by byla polita živou vodou. Už jsem naznačil, že

Klauna

(autor Míša Leicht) považuji za jeden z vrcholů desky, nu a hned ta další,

Pařížská

, s ní ostře kontrastuje – inu ne vždy se autorovi dobré písně (

Pláč a prach

) povede výkon zopakovat (Jiří Mašek), ale celkem rychle na to zapomenete, protože přichází druhý vrchol desky – převzatá

Tam v ghettu

. Následující

Tísňové volání

je už skoro rockové – znalci a umírnění rockeři ocení, ale upřímně řečeno, nechtěl bych, aby se Ilon vyvíjela tímto směrem. Rockerek máme dost. Třetím vrcholem je

Stráž Tvých snů

s Petrem Kocmanem – převzatá moderní americká country, ale český posluchač by to nemusel poznat a píseň by mohla být hitem. Rozhlasovým určitě. A pak už deska spěje ke konci –

Bud' jak bud'

,

Malá dáma

a

Jolene

s původním textem.

Souhrnně řečeno, Ilon na desce nezapře výrazovou vyzrálost, danou aktivním koncertováním i blízkostí jiného špičkového muzikanta v žánru a podpořenou i jasným názorem na to, co a jak chce v hudbě dělat. Vybrala si muzikanty i další spolupracovníky (autoři, textaři, producent), kteří přesně splňovali její představy. A vznikla moderní současná deska tvrdší, ale přesto české country. Slyšet by ji měl každý, kdo chce vědět, kam by se country měla ubírat, aby to nebylo jen do věčných lovišť evergreenů z 60. a 70. let. Připouštím, že bude desku těžké přenést na pódia a hlavně – navázat na ni. {desky 974}